

[Valdemar Thomsen.]

øvrigt ogsaa i Dag, lidt forhastet og lidt misforstaaet tillod sig og tillader sig at betegne som den nye Grundlov, mødte saa stor Lige-gyldighed hos Vælgerne, tror jeg maa søges ikke i det, som den højtærede Statsminister antydede, men i, at her ikke var Tale om denne stærke Linie i Samklang med det, der rører sig i Verden omkring os. Over for Magt-misbrug og den alt ødelæggende Nepotisme, som er det, vi trænger til at faa sat ind over for, burde have været medtaget konkrete Bestemmelser, som virkelig kunde overbevise Vælgerne om, at der i Fremtiden vilde blive vist Respekt for Grundlovens Aand og Bogstav. Netop paa dette Punkt var det, vi fra vor Side satte ind med betydende Ændringsforslag, men desværre uden at man hverken i Udvalget eller her i Salen viste Vilje til Imødekommenhed og til at naa et tilfredsstillende Resultat.

Saafernt Vælgerne var blevet stillet over for et Grundlovsforslag, om hvilket man med Sandhed kunde sige, at det gennemført vilde skabe rene Linier i offentlig Administration og i Lovgivningsarbejdet, saa vilde ikke alene Bondepartiets 50 000 Vælgere, men saa vilde de mange ligegyldige, der nu, belært af Erfaring, gik med en daarlig Smag i Munden, med Glæde, maaske med Begejstring, have stemt for Forslaget, som dermed vilde have været Rigets Grundlov.

Her paa Rigsdagen vilde man altsaa ikke — af Hensyn til hvad, skal jeg ikke komme ind paa — være med til i Junigrundlovens Aand at genskabe Sundheden i og Tilliden til Folkestyret. Derfor, ene og alene derfor, gik det, som det gik. Naar ikke man vil gennemføre det, der er absolut paa-krævet, saa er det — og den Anskuelse tror jeg Vælgerne deler — urimeligt overhovedet at ændre Grundloven, bl. a. fordi det saa vil have lange Udsigter med den store, tidssvarende Fornøelse.

Stillingen var faktisk den, at Flertalspartierne her i Salen ikke fra denne Plads over for Offentligheden turde give Tilsagn om, at de selv vilde overholde de for Folkestyret grundlæggende Bestemmelser. Derfor fik man nu Løn som forskyldt, og saadan set er det noget frimodigt af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch her i Dag at antyde, at Vælgerne kan deles i dem, der vilde være med, og dem, der intet som helst vilde. Nej, saa enkelt er det nu engang ikke. Jeg kunde meget vel tænke mig, at de selvstændige Regeringstilhængere, der ved Folkeafstemningen demonstrerede ved, som Statsministeren sagde, Lige-gyldighed, gennem

dette Standpunkt vilde sige omtrent følgende til Regeringen: Benyt først og fremmest den Magt og Myndighed, vi gennem aarelangt Slid har givet jer, til at udnytte de forhaandenværende, paa mange Maader rige Muligheder, og paa en saadan Maade, at den enkelte Samfundsborger faar Mulighed for at tjene en Løn, der staar i rimeligt Forhold til den Indsats, han præsterer.

Først da vil den paagældende kunne sige: Fremkom med Forslag til en Ændring af Grundloven, som ikke alene er et klart Nej til alt udansk, men ogsaa et fuldt-tonende Ja til en virkelig Fornøelse og Genrejsning. Hvis ikke Regeringen tager fat paa at løse Opgaverne i den naturnødvendige Rækkefølge, saa vil den 3. April og den 23. Maj ikke blive Regeringens og dens Flertals eneste Skuffelse. Tværtimod, disse to Valg vil, hvis Regeringen ikke er Opgaverne voksen, danne Indledning til en beskæmmende og for vort Land faretruende Afslutning paa en lang Regeringsperiode.

For nu at give et kort Udtryk for min Gruppens Syn paa den foreliggende Situation skal jeg tillade mig at stille følgende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget misbilliger, at Regeringen ikke umiddelbart efter Erobringen af Landstingsflertallet i 1936 gennemførte Foranstaltninger betingende økonomisk Ligeret for Landbruget og Arbejdsløshedens Afskaffelse, og idet Folketinget beklager, at der i det nu forkastede Grundlovsforslag ikke fandtes Bestemmelser, som kunde skabe rene Linier i Lovgivning og offentlig Administration, fastslaar Tinget, at netop denne forfejlede Politik er Hovedaarsagen til den manglende Interesse for Rigsdagens Arbejde, som Folkeafstemningen afslørede,

og gaar hermed over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget misbilliger, at Regeringen ikke umiddelbart efter Erobringen af Landstingsflertallet i 1936 gennemførte Foranstaltninger betingende økonomisk Ligeret for Landbruget og Arbejdsløshedens Afskaffelse, og idet Folketinget beklager, at der i det nu forkastede Grundlovsforslag ikke fandtes Bestemmelser, som kunde skabe rene Linier i Lovgivning og offentlig Administration, fastslaar Tinget, at netop denne forfejlede Politik er Hovedaarsagen til